

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemelat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe

se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază,

Prețul inserțiunilor

un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile

se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

La adresa D-lui ministru al Cultelor, publicată în numărul anterior al foi noastre, I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae a dat următorul răspuns:

Nr. 296/938.

Domnule Ministru,

Am primit cu deosebită satisfacție și mulțumire adresa D-Voastră din 31 Decembrie 1937 cu Nr. 37.024 dela intrarea în slujba de sfetnic al Majestății Sale Regelui Carol II.

Deviza Onorabilului guvern al D-lui Octavian Goga: «**Hristos, Rege, Națiune**» e menită a stârni cel mai profund ecou în sufletul poporului nostru, dornic de o renaștere spirituală și morală. Datoria tuturor fiilor neamului este de a dori ca această deviză să fie realizată printr-o astfel de organizare a Statului nostru și a întregii noastre vieți publice, care să-i garanteze Națiunii române importanța și progresul ei într'un sigur și fericit viitor.

În numele Bisericii Noastre ortodoxe naționale din Ardeal Vă felicităm pentru programul ce Vi l-ați alcătuit ca să creați pentru ea în cadrele Statului condițiuni prielnice pentru îndeplinirea misiunii sale de înnoire spirituală în toate domeniile vieții.

Biserica ardeleană identificându-se cu aspirațiile Tării și ale Neamului este adânc recunoscătoare Majestății Sale Regelui pentru încrederea depusă în Guvernul D-lui Octavian Goga, și Vă asigură de sprijinul conducătorilor și fiilor ei, dorindu-Vă deplină izbândă.

Odată cu arhieresti binecuvântări, rog primiți, mult prețuite Domnule Ministru, expresiunea simțămintelor Noastre de stimă și afecțiune.

Sibiu, 13 Ianuarie 1938.

(ss) Nicolae,
arhiepiscop și mitropolit

Necesitatea soluționării problemei evreiești

Problema evreiască a ajuns pentru România și Polonia într-o astfel de fază că nu se mai poate amâna nici cu un ceas rezolvarea ei. În special pentru România însuși faptul că în alegerile recente mișcările cari au în program rezolvarea ei au recoltat un atât de mare număr de voturi, încât a trebuit adusă la cârma statului una din aceste mișcări, e un semn că problema evreiască nu mai poate fi ocolită. Guvernul d-lor Cuza-Goga a purces la revizuirea încetățenirilor marelui număr de evrei cari au imigrat în România după 1918 și însuși M. Sa Regele a declarat recent reprezentantului unui ziar englez că încetățenirea evreilor veniți după război în România trebuie anulată căci evreii au devenit atât de mulți încât nu mai pot fi suportați și curentul împotriva lor e general.

Dar nu numai la noi, ci se pare că pretutindeni lumea a început să se convingă despre necesitatea rezolvării urgente a problemei evreiești, ca o condiție sine qua non de liniște mondială. Guvernul polon ar fi obținut, cu ocazia vizitei d-lui Delbos la Varșovia, dela ministrul de externe al Franței dreptul de a expedia un anumit număr de evrei polonezi în Madagascar și însuși Liga Națiunilor se svonește că va lua în discuție la proxima sesiune chestiunea evreiască în întregimea ei. Tot mai insistent se conturează necesitatea creării unui stat evreesc undeva prin Africa, în care să fie colonizați toți evreii.

Cu atât mai bizar apare demersul «amical» pe care l-au făcut re-

prezentanții Franței, Angliei și Statelor-Unite pe lângă guvernul român, amintindu-i de obligațiile la cari e îndatorat prin tratatele de pace față de minorități. Evreii imigrați după 1918 în țară nu pot fi considerați o minoritate. Minoritate e o populație așezată din vechime și statornic pe teritoriul românesc, nu orice infiltrație de aventurieri veniți peste noapte.

Ar trebui să vadă toate țările că e în interesul lor și al păcii generale să nu se facă uneltele evreimii internaționale, ci să porceadă toate în de comun acord la curățirea atmosferei de un microb care întreține o continuă tulburare între popoare. Ar fi chiar și în interesul neamului evreesc să fie silit a-și forma un stat propriu, al cărui pământ să-l muncească, trăind alături de alte neamuri, nu infiltrându-se printre ele numai în rolul de negustori cari acumulează banul cu care vreau să stăpânească toată viața și munca lor. Silită să se adune la un loc și să-și repartizeze fiii pe toate funcțiunile producătoare, silită să trăiască prin sine, cinstit, și nu ca parazit viclean și înșelător pe alte neamuri, evreimea ar putea să se desobișnuiască de vițiile actuale, dobândind virtuțile de muncă, de onestitate, de acțiune deschisă și s'ar putea chiar încreștina ne mai trebuind să țină la distincția religioasă ca la unicul element ce-o păzește de asimilarea cu popoarele între cari trăiește actual; ar avea atunci alte elemente cari o păstrează ca neam distinct.

Nimic serios nu împedecă țările să rezolve problema evreiască în sen-

sul de mai sus și totul pledează pentru grabnica ei rezolvare.

Sau să credem că unicul impediment este sgârcenia marilor puteri cari nu vor să primească ca una din coloniile lor să fie ocupate de evrei?

Oare acesta să fie mobilul intervenției numitelor state la București? Ea s'ar traduce atunci astfel: sunteți datori să suportați pe evrei pe capul vostru, căci n'avem poftă să cedăm nimic din imensele noastre colonii pustii acestui neam care nu ne convine. Decât să cedăm un teritoriu pustiu mai bine să se prăpădească nația românească.

Ar fi foarte trist să vorbească numai egoismul în această intervenție.

Dar oricâte intervenții s'ar mai face, nimic nu poate opri un neam să-și ia măsurile de apărare pentru a nu muri.

De altfel însăși unele cercuri evreiești și pretine lor au început să-și dea seama că evreimea a devenit o povară insuportabilă pentru cele două state din Răsăritul Europei: Polonia și România.

Dăm în acest sens păreri cunoscutului francmason vienez Coudenhove-Kalergi, mare militant pentru federalizarea statelor europene într-o singură organizație: Pan-Europa. Păreri acestea și le publică în ziarul evreesc Neue Freie Presse din Viena, într'un articol intitulat: «Die Judenfrage» (Chestiunea evreiască), în Nr. din 19 Decembrie 1937. Faptul că un francmason a ajuns la asemenea păreri și i le publică un ziar evreesc, e cum nu se poate mai semnificativ. Iată ce spune dl Coudenhove-Kalergi:

Evreii se împart în două categorii: cei din vestul și cei din estul Europei. Cei din vest sunt extrem de puțini: la 200 de milioane de ne-

redă familiei. Se putea deci binefacere mai mare pentru ei? Oamenii adeseori socotesc, că cea mai mare fericire e să dobândească bani mulți. Credeți, că dacă le-ar fi dat un sac de galbini, s'ar fi bucurat mai mult? — Cu adevărat mare a fost mila lui Dumnezeu față de ei!

Dar iată, acum vine latura de durere pentru Domnul și pentru noi. Din cei zece vindecați, numai unul se gândește și simte, că el nu s'ar fi putut bucura în acea zi și cele următoare de nu-l miluia Domnul, numai unul, văzând, că s'a vindecat s'a întors la Isus și i-a mulțumit. Unde-i mulțumirea, unde-i recunoștința celor nouă? Oricât de blând ar fi rostit Mântuitorul cuvintele: «Oare nu zece s'au vindecat; dar cei nouă unde sunt? nu s'a găsit să dea mărime lui Dumnezeu decât acesta unul» — sunt o dojană din cele mai aspre și tulbură inima simțitoare. Iată de ce după «Doamne, miluiește-ne» nu putem rosti rugăciune mai potrivită decât: «Doamne, nu ne lăsa să ne năvălim în partea celor nouă, ci în a samarineanului recunoscător».

Căci oridecâteori cetim sau auzim cetindu-se această sfântă evanghelie, tre-

* FOIȘOARA *

Pururea să mulțumim Domnului!

Mulțumiți pururea lui Dumnezeu pentru toate. (Efeseni 5, 20).

Iubiți creștini! — Sfânta Evanghelie este ca o fântână adâncă cu apă vie. Nu poți gusta din dulceața ei mântuitoare, dacă nu încerci și dacă nu poți ajunge până la afunzimea apei. Și aceasta se potrivește nu numai pentru evanghelia înțelegătoare, ci și pentru părțile ei singuratic.

De aceea îngăduiți-mi să cer în ajutor puterea de pătrundere a Duhului Sfânt și din evanghelia cu cei zece leproși vindecați minunat de Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos să scot la iveală adevărul, că ni se cade și nouă pururea să mulțumim Domnului.

Iubiți creștini dreptmăritori! — Domnul a trecut odată peste Samaria. Când să intre într'un sat din acel ținut, îl întâmpină zece leproși, cari strigă de de-

parte: «Isuse, învățătorule, fie-ți milă de noi». Mântuitorul îi trimite să se arate preoților. Pe drum constată cu bucurie, că s'au vindecat. Atunci «unul dintre ei, care era samarinean, văzând că s'a vindecat, s'a întors și cu glas mare slăvia pe Dumnezeu și câzând cu fața la pământ la picioarele lui Isus, I-a mulțumit». La acea vreme, Domnul a rostit măhnit: «Oare nu zece s'au vindecat? Dar cei nouă unde sunt? Nu s'a găsit să se întorcă decât acest unul de neam strein?» Iar lui i-a zis cu blândețe: «Scoală-te și te du; credința ta te-a mântuit».

«Isuse, învățătorule, fie-ți milă de noi» au zis ei și Domnului i-a fost milă și i-a miluit.

Iată adevăr bine s'au rugat. Puteau să pretindă vindecarea? Era obligat Mântuitorul să-i îndrăvenească? Ce lucru mare au făcut ei pentru Dumnezeu sau pentru lumea Lui, ca să cuteze a pretinde? Bine știau ei, că toate, toate câte le avem, nu le avem pe baza vre-unui drept al nostru față de Dumnezeu, ci numai din nemăsurata Lui iubire de oameni, din nemărginita Lui milă față de fiii Săi lipsiți și neputincioși. Nu e altă rugăciune mai cuprinzătoare și mai potrivită, pe care să o poată rosti oamenii mai «cu duhul și cu adevărul» decât: «Doamne, fie-ți milă de noi; Doamne, miluiește-ne».

Cu drept cuvânt, mare a fost mila Domnului față de ei! În situația lor de atunci, orice alt bine le-ar fi dat, orice alt bine le-ar fi făcut, nu putea fi atât de mare ca vindecarea! Ei suferiau de cea mai cumplită boală. Leprosul era scos din casa și din familia sa; de mulțori casa i se dărâma și avutul i se ardea; era dus în colibi sărăcicioase, clădite anume la marginea satului și izolat de toată lumea; la gât i se lega clopot, ca să audă cei sănătoși și să se ferească din calea lui; mâncarea i se întindea cu prăjina dela distanță și apă nu puteau bea decât din fântâna lor, toate ca să nu se întindă boala și la alții, fiindcă se lua foarte ușor. Și carnea i se ciurua mereu și-i cădea în bucăți de viu. Așa bolia ani mulți în șir, iar de vindecare slabă nădejde, fiindcă puțini o dobândiau și foarte rar. Iată cât de mare era suferința unui astfel de bolnav! Nu te chinuia numai boala, ci și despărțirea de ai tăi și de oameni! — Domnul cu puterea Lui dumnezeiască îi vindecă și-i

evrei dacă sunt un milion de evrei. Aceștia sunt și foarte asimilabili. Problema lor se rezolvă deci prin asimilarea lor în masa neevreilor. Cei din Răsărit sunt însă foarte mulți, mai ales în Polonia și România, și cu totul neasimilabili. «Dimpotrivă asimilarea evreilor răsăriteni este în timpul prezibil imposibilă». Dacă deci problema evreilor apuseni se rezolvă prin asimilare, a celor răsăriteni nu se poate rezolva decât prin colonizare. E și în interesul Țărilor apusene să se facă această colonizare, căci altfel numărul evreilor apuseni crește continuu prin cei veniți din Răsărit, făcându-i și pe aceia tot mai neasimilabili.

Ca teritoriu de colonizare dl Coudenhove Kalergi preconizează colonia engleză de pe platoul african, Rhodazia, care e mai întinsă ca Franța

și Germania la un loc, neavând decât o populație de circa 2½ milioane negri și de 70.000 albi.

D. Coudenhove-Kalergi crede că ar fi chiar în interesul Țărilor cari dispun de colonii să colonizeze pe evrei în ele ca să aibă cine valorifica puterea adormită a solului lor, ca să se câștige noi colțuri de pământ pe seama rasei albe.

Deocamdată însă guvernele Țărilor cu colonii nu cugetă la fel. Și prin aceasta măresc inutil fricțiunea și nervozitatea între popoare.

Căci problema evreiască va trebui să se rezolve. Ar fi însă dureros să trebuiască a trece Europa prin noi sguduiri și suferințe pentru a ajunge la această rezolvare. Nu merită evreimea să-și facă neamurile creștine atâta sânge rău din pricina ei.

cari s'au introdus în țară în mod ilegal. Numărul lor a fost exagerat. Unii afirmă că numărul acestora este de 800.000. Sunt însă maximum 250.000. Ei au inundat satele și nu sunt elemente bune și de ordine.

Evreii cari au trăit în România înainte de război rămân neatinși. Cei cari au venit în România după război nu au nici un fel drepturi legale, afară de acelea de emigranți. Nu este vorba de o problemă a expulzării, dar opinia publică română nu admite să se acorde acestor oameni drepturi politice. Străinătatea nu are nici un motiv de teamă în această chestiune.

«Nu vom fi aspri. Dacă luăm măsuri ce par nelogice rațiunii engleze și în desacord cu civilizația, nu trebuie să se uite că scopul nostru este de a salva ceea ce rămâne. Este important să se noteze că evreii în chestiune, — invadatorii — nu intră sub prevederile tratatelor minorităților, cari privesc numai pe cetățenii teritoriilor legal transferate, ca un rezultat al războiului. În această chestiune, ca și în altele, întrebarea ce se pune pentru Mine este dacă să trec peste sau să urmez opinia publică. Cât privește viitorul, hotărârile Mele vor fi bazate pe ceea ce socot că este mai bine pentru țara și poporul Meu.

«Nu va fi nici o schimbare în politica noastră de prietenie cu Marea Britanie. Dimpotrivă legăturile noastre prietenești vor fi întărite».

Ziaristul referindu-se la apropiata vizită oficială a Suveranului la Londra, M. Sa Regele i-a spus:

«Aștept cu plăcere această vizită, plănuită mai de mult. Ea va întări legăturile cordiale cu Marea Britanie, iar plăcerea Mea este și mai mare date fiind sentimentele personale pe care le port Regelui George și Reginei Elisabeta.

Comunicatul îl lăsăm fără comentariu. Orice minte luminată poate vedea din citirea lui că trăim vremuri de înalte atitudini naționale.

Dee Dumnezeu ca ele să fie motive de inspirație pentru viitor.

Nou ziar. La 15 Ianuarie 1938 a apărut la București Revista „Chemarea”, organ de luptă profesională a funcționarilor publici, oficiu de informațiuni, contencios, cu articole semnate de: I. P. S. Patriarh Miron, dnii Prof. N. Iorga, Ion Al. Brătescu Voinești, Dr. Gh. Banu etc. Completată cu un bogat material documentar, dări de seamă, interne și externe, „Chemarea” cuprinde tot ce poate interesa viața în stat și pe funcționarul public.

Poate n'ar avea de mulțumit celce a suferit mult în viață, celce a trecut prin boale trupești, prin necazuri, prin umiliri, și celce se află în ele? Mai întâi de acestea nu e vinovat Dumnezeu! Și de unde poate ști omul de ce a lăsat Domnul să se apropie suferința de el? Poate că un rău mai mic te-a scăpat de unul mai mare!

Până nu se făcuse linia ferată peste Bărăgan, un negustor bogat e ispitit să meargă în capitală la o licitație pentru o afacere grasă, pe care spera să pună mâna. A luat cu sine bani mulți, s'a urcat în trăsură și la drum! În mijlocul Bărăganului se îmbolnăvește greu de tifos și trebuie să bolească greu șase săptămâni în casa unui sătean cu frica lui Dumnezeu. S'a însămătoșit, dar licitația trecuse și era măhnit că a pierdut acest prilej „fericit” din viața lui. Intors acasă află scrisoarea unui prieten, care era judecător în București, și din ea înțelege, că la marginea Bucureștilor a fost așteptat și pândit de doi tâlhari de drumul mare, cari aflaseră că vine cu bani mulți și știau ziua sosirii și cari, prinși în altă tâlhărie, au mărturisit, că voiau să-l omoare. Vă puteți închipui starea suferințelor a acestui om.

Printr'o boală foarte grea, Dumnezeu i-a scăpat viața și averea!

Dacă ne-am cerceta trecutul, mulți dintre noi ar găsi amintiri de acestea, când

Manifestații culturale la sate

De un an de zile funcționează în comuna Răhău-Alba o «Universitate țărănească», întemeiată și condusă de tânărul preot Romul Grecu, ajutat de învățătorii și alți intelectuali ai satului.

Ea ține, mai în fiecare Duminică după amiază, șezători culturale, la care, pe lângă conferințe și recitări instructive, corul bisericii ori fanfara distrează pe săteni cu cântece românești alese și bine executate. Ținem să remarcăm cu această ocazie, că fruntașa comună Răhău are unui dintre cele mai vechi coruri bisericesti sătești din întreaga Transilvania.

A doua zi de Crăciun 1937 s'a ținut o nouă ședință culturală în cadrul acestei Universități.

De data aceasta dl inginer Victor Chirilă, dela uzinele de aur din Săcărâmb, a conferențiat despre „Aurul filonian și aurul aluvionar”, insistând asupra acestuia din urmă, care se găsește și în hotarul Răhăului.

Dl Dr. Cornel Lungu, dela ospiciul de alienați din Sibiu, a ținut a doua conferință, despre o bogăție mult mai mare ca aurul, și anume „Despre sănătate”, dând țăranilor o seamă de prețioase sfaturi medicale.

Intre aceste conferințe, tenorul Ionel Fulea din București a cântat mai multe române și arii naționale, care au fost îndelung aplaudate de publicul ascultător.

La urmă, conducătorul Universității a dat obișnuitele informațiuni despre evenimentele mai importante din lume și de pe la noi, mulțumind călduros conferențiarilor și tenorului I. Fulea pentru binevoitorul concurs.

Ședința s'a încheiat cu câteva frumoase colinde de Crăciun, executate de corul bisericesc, condus de harnicul învățător Dimitrie Munthiu.

La această șezătoare au luat parte peste 300 auditori, bărbați și femei din Răhău și din comunele învecinate.

Pentru ședința viitoare sânt anunțați următorii conferențieri: dl ing. Romul Cărpinișan dela Arad, „Despre minunata instituție mussoliniană Dopolavoro”, și dsoara Drd Aurelia Grecu dela medicina din Cluj, „Despre puericultură”.

Pr. N. Cărpinișan

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

bue să simțim cum se ridică înăluntru nostru o întrebare, care pretinde răspuns imediat, întrebarea: „N'am căzut cumva și noi vreodată în greșala celor nouă?” Tocmai gândul acesta mă înfioară, că în vreme ce judecăm cu asprime pe leproși, poate înșine vom fi judecați pentru nerecunoștință.

Ori noi n'a primit parte din mila Domnului? Ori noi n'am fost vindecați? Ori noi avem parte de rele, de suferințe, și prin urmare n'avem de ce mulțumi Domnului?

Este adevărat, că omul de azi, și cu deosebire orășanul, nu mai simte asupra lui mâna Domnului cea ocrotitoare și dărnă. Își face lucrul său și-și pretinde plata sa. Funcționarul semnează statul de plată și la ziua sorocită își pretinde și încasează leafa; se dă pe lângă omul zilei și dobandește postul dorit. Și așa i se pare, că nu dela Dumnezeu le are, ci dela client sau dela stăpânul său de pe pământ, și recunoștință, dacă și-o arată, se îndreaptă spre aceștia. Să-i mai mulțumească Domnului?

Dar spune-mi tu, iubite meseriaș, bogat sau sărac, tu funcționar mare sau mic, tu plugar iscusit sau mai puțin învățat, tu lucrător cu brațele sau cu mintea, și lucrătoare de orice fel, spune-mi: de unde mîntea ta cea ascuțită și aleasă cu care faci lucrul tău? Ce ai cheltuit și cum ai

dobândit aceste minunate mașini vii, cari sunt ochiul tău și urechea ta? Cum ți-ai procurat acea minunată inimă care bate zi și noapte fără odihnă și mână prin vinele tale sângele cel proaspăt? De unde și ce merit ai în procurarea nervilor tăi, cari îți mișcă cu dibăcie muschii și toate ale tale, ca să poți săvârși așa de frumos și așa de bine lucrul tău? De unde sănătatea ta? Dela stat? Dela oamenii puternici ai zilei? Le-ai iscodit tu? Socotește ce ar fi viața ta numai fără unele din acestea? Nu le ai cumva din marea milostivire a lui Dumnezeu? Și de câteori i-ai mulțumit pentru ele? Căci, vezi, ai pentru ce-i mulțumi. Nu ne sună deci și nouă dojana Mântuitorului?

Că n'am fost vindecați de lepră, este adevărat. Nici unul n'am avut lepra trupului și să ne ferească Domnul de ea. Dar de lepra sufletului n'am fost sau nu putem fi vindecați? Căci cine ne va vindeca pe noi oamenii de mândrie, de iubire de argint, de destrăbălare, de lăcomie, de invidie, de mânie, de lene, de frica morții, de răutate care ne înecă, cari toate ne fac traiul nesuferit? Poliția? Justiția? Politică? Numai Celce a vindecat totdeauna toată boala și toată neputința! Și El poate că de multeori ne-a vindecat și pe noi de una din aceste boale grele! Dar fost-am mulțumitori cum se cuvenia?

printr'un rău, care atunci ni se părea grozav de mare, cel mai mare care a dat peste cineva, am scăpat de altul și mai mare, care ne pândea.

Dar suferințele adeseori ni sunt trimise, ca să ne ajute să ne purificăm și să ne întărim prin ele și astfel să dobândim mări și înălțimi morale nebănuite.

Deci, creștinește e să mulțumim Domnului și pentru suferințele, ce au dat și au trecut peste noi, mai ales după ce cu ajutor de sus le-am biruit.

Iată, prin urmare, că toți ne-am împărtășit de mila Domnului; am fost și noi vindecați de Mântuitorul și mai putem încă fi; și în consecință se cade să fim recunoscători.

Învățătură mare, sfântă, mântuitoare ne-a dat sfântul apostol Pavel, când ne-a învățat pe toți zicând: «Mulțumiți pururea lui Dumnezeu pentru toate!»

Dar cum? Aceasta se poate în multe feluri. De n'ați face-o decât atât cât a făcut samarineanul vindecat de lepră și e de ajuns ca să faceți bucurie Domnului!

Întoarceți-vă la Domnul cu tot sufletul, cu tot cuvântul, cu toată simțirea, cu toată fapta voastră; așterneți-vă inima voastră la picioarele Lui și împreună cu toată Biserica slăviți cu glas mare pe Dumnezeu, Celce ne-a făcut și ne face

Cum se manifestează solidaritatea germană

Spiritul de solidaritate și camaraderie domină și azi viața germanilor din lumea întreagă. Oamenii aceștia, oriunde ar trăi și orice ocupație ar avea, se simt, se vreau și, mai ales, se știu strâns legați de trunchiul neamului lor. Istoria cunoaște din plin această expresie a germanismului, iar prezentul augmentează acest duh de străveche obârșie.

Nu este însă fără importanță a deosebi și a accentua, că legătura strânsă dintre germanii răspândiți în toate părțile lumii, în afară de glasul sângelui și de o oarecare subînțeleasă latură sentimentală, se razimă mereu pe fapte pozitive. Ceeace, neîndoindu-ne, ridică la suprafață un element important și, desigur, plătitor.

Dar cari sunt respectivele fapte pozitive?

Mai întâi, după cum se știe, oficialitatea germană dispune de un serviciu special pentru germanii din străinătate. Acesta veghează și coordonează activitatea fraților din afara granițelor. Rădăcinile acestui serviciu sunt zilnic înregistrate de presa mondială. Chestiunea Sudetilor din Cehoslovacia, a Sașilor din România, a Germanilor din sudul Africii, etc. mărturisesc de ajuns în această privință. (Desigur, aici începe și un aspect politic, care este de o altă competență. De aceea înregistrez faptul numai în treacăt, căci nu am de ce mă amesteca în ale politicii. Și apoi n'as vrea să se spună că «m'am și dat cu Nemții»).

Insemnat este faptul, că oamenii de cultură ai Germaniei întreprind dese călătorii în străinătate și fac popasuri îndelungate între frații lor din alte țări. Un prof. universitar din Iena a stat, spre exemplu, 70 zile între germanii stabiliți în Africa de Sud, iar altul a petrecut o vară întreaga în mijlocul Sașilor din țara noastră. Intorși acasă, oamenii acești au ținut conferințe documentate și însoțite de proiecțiuni, arătând cum trăiesc, ce lucrează și ce cugetă frații lor din alte părți. Sibiul nostru, Sighișoara, Brașovul, Mediașul, etc. au putut fi înfățișate aici cu un lux de amănunte și viața locuitorilor lor de origine germană a fost descrisă larg și sugestiv. Un public numeros urmărește cu interes aceste expuneri și, desigur, se simte legat pentru toată viața de ai săi de prin alte părți.

Un serviciu neprețuit face, în această direcție, și cinematograful din Germania. În afară de faptul că aici au dis-

părut de pe ecran filmele obscene și senzaționale, mai este de remarcat că aproape orice film este precedat de un scurt jurnal, — un săptămânal — care expune exclusiv tablouri pitorești din viața germanilor și în special a celor din străinătate. În respectivele jurnale găsim loc numai elementele caracteristice și de aceea ele trezesc sentimentul național și îl hrănesc în chip deosebit de puternic. Este deci de mirare, că nemții întreprind atâtea călătorii în străinătate?

Tot în direcție culturală slujește, la întărirea solidarității germane, și presa și literatura. Pentru germanii din străinătate se tipăresc lucrări anume. Ele sunt executate în chip artistic și sunt desfăcute într'un număr deadreptul impresionant. Apoi foarte rari sunt numerele de ziare în cari să nu se cuprindă dări de seamă asupra vieții germane din alte părți. În această privință România primează. Și mai ales regiunea «Celor șapte cetăți» din Transilvania. Sibiul în deosebi. Asupra lui există aici lucrări dezvoltate și subscriitorul acestor rânduri a putut achiziționa una foarte frumoasă. Până și copiii din școala primară știu amănunte despre viața Sașilor dela noi.

Anual, aici se tipărește un calendar pentru germanii din străinătate. Și un calendar nu este ceva lipsit de importanță. El ajunge și rămâne în mână, sub ochii și în inima celui din urmă sătean, un an întreg. Și de ce să nu spunem și aceea, că până și în fiecare cutiuță cu țigarete se află mici ilustrațiuni, cari, nu rareori, arată unde sunt, ce sunt, ce au lucrat, ce lucrează și ce trebuie să lucreze germanii din toată lumea. Faptul acesta nu constituie un secret și de aceea mă încumet să transcriu textual un exemplu: «Die Rumänen führen ihren Abkunft und Sprache auf die römische Besiedlung ihres Landes zurück. Wohlstand und Kultur des Volkes langen durch Fremdherrschaft und Willkür tief danieder, bis es einem Hohenzollern, König Karol I (1866—1914), gelang, das Land zu befrieden und zu heben. Nun zählt es zu seinen Bürgern 780.000 Deutsche». (Cine cunoaște situația dela noi, poate comenta aprecierea de mai sus. Am transcris-o aici numai ca exemplu).

Să încrustăm aici și aceea, că și germanii din străinătate vin des în patrie și că fiii lor găesc mult loc în școlile înalte ale acestei țări? Lucrul acesta este prea cunoscut.

noată atâtea și așa mari binefaceri, știute și neștiute, arătate și nearătate, nu că le-am merita, ci numai din marea lui milostivire.

Slavă Ție, Doamne, pentru toate! * Slavă Ție! Amim.

Prof. Gh. Maior

* Cuvintele ultime ale sf. Ioan Gură de Aur.

Cuvânt la inaugurarea străjeriei la școala normală „Andrei Șaguna” din Sibiu¹

Iubiți fii duhovnicești și străjeri! — Deviza noastră e: „Credință și muncă pentru Țară și Rege”. Dacă o priviți numai pământește, trebuie să recunoașteți, că e frumoasă și înălțătoare. Privind-o însă și prin prismă religioasă, vi se va părea și mai vrednică de urmat.

Neamul nostru, ca oricare altul, de Dumnezeu e lăsat pe lume. A-ți iubi neamul nu e păcat, ci virtute.

Neamul nostru cu nenumărate jertfe a întemeiat țara românească, dar și aceasta după a lui Dumnezeu bunăvoință și orânduire.

Neamul și țara sunt reprezentate și real și simbolic prin steagul și Regele ei. Când admirăm culorile naționale și când

rostim cuvântul Rege, am privit și am dat expresie, ca într'o sinteză, Neamului și Țării. Dumnezeu a rânduit semne distinctive între neamuri, Dumnezeu a rânduit și stăpânirile! Voia Lui s'a realizat și prin acestea între noi, nelăsându-ne ca o turmă fără păstorie.

Ce poate fi mai nobil, decât să ai credință cătră țară, cătră steagul ei și cătră Regele pus să vegheze la viitorul nostru, toate după orânduire de sus? Și ce poate fi mai vrednic de un creștin decât munca pentru binele obșteșc? Credința însemnează alipire, iar alipire fără căldura dragostei, care leagă sufletele, nu e cu puțință. Iar dragoste cu alipire fără devotament e vorbă goală. Devotamentul se arată prin fapte. Fapta bună de orice fel, săvârșită spre binele semenului, spre binele celor mulți, spre binele tuturor, e muncă, despre care vă dă aminte mereu deviza voastră.

Cine vă învață mai stăruitor și cine vă îndeamnă mai mult la credință și faptă pentru binele tuturor, la iubire jertfitoare și la devotament făptuitor decât legea noastră ortodoxă? Nu face ea apel permanent la aceste virtuți?

Iată deci, că a avea credință și a săvârși muncă pentru țară și Regele ei, este și datorie creștinească și ortodoxă.

Ne-ar fi însă peste puțință să nu amintim, că la ocaziile sărbătorești nemții de aici nu uită să cugete la frații lor din alte părți. Iată, spre exemplu, un amănunt din seara Crăciunului (1937): Am fost invitat în casa unui intelectual german, ca să asist la aprinderea tradiționalului pom de Crăciun. După aceea, la o gustare. Erau mulți invitați. În fața fiecărui ardea o lumânare, iar în mijloc una mai mare, de culoare albastră. Eu nu mi-am dat seama, dacă numita lumânare înfățișează ceva deosebit, dar șeful familiei a ținut să mă înștiințeze că ea este un simbol: «pentru a cugeta la germanii din străinătate. Astă seară, în fiecare casă germană arde o asemenea lumânare», mi-a zis el. Acest amănunt spune mult și fără comentarii.

Iată câteva aspecte cari glăsuiesc suficient despre solidaritatea mereu crescândă a unui popor. Ele aruncă o lumină favorabilă asupra lui și ne arată că la temelia unui nume bun stă și solidaritatea națională. Și noi avem frați în multe părți ale lumii. Și noi suntem cu inima și cu gândurile alături de ei. Și noi sacrificăm pentru ei. Dar trebuie și va trebui să sacrificăm și mai mult și să exteriorizăm simțimentele noastre de frățietate prin cât mai multe fapte pozitive. Exemplele în această privință nu ne sunt necunoscute. Atențiune și la alții!

Iena, (Germania) Ianuarie 1938.

D. Călugăr

Statul german față de confesiunile religioase

Ministrul cultelor din Germania, Kerll, a făcut de curând următoarele declarații în ce privește atitudinea statului național-socialist față de confesiunile din cadrul Reichului.

„Partidul și statul nu se gândesc să întemeieze o religie de stat sau o biserică de stat. Partidul și statul stau pe bază religioasă dar nu confesională, fie aceea creștină, sau germanistă sau de altă natură. Valabil pentru noi este numai punctul 24 al programului partidului cu mărturisirea clară într'un creștinism pozitiv.

Mișcarea nu e judecătoare în chestiunea care confesiune are cea mai dreaptă idee de Dumnezeu sau cea mai corectă tălmăcire a revelațiunii pe care o afirmă. Ea nu se va amesteca deaceia nicicând într'o astfel de dispută. Dar ea cere ca nici o confesiune să nu se amestece în principii, a căror aplicare e cerută dela fiecare membru al națiunii pentru ajungerea scopului singur comun. Din aceste principii rezultă fără îndoială că mișcarea asigură fiecărui membru al națiunii libertatea să-și cerce-

Cutez să afirm, că acel creștin, mic sau mare, care nu leagă această obligație de credință în Dumnezeu și de fapta care trebuie să răsară din profunzimile ei cele mai intime, nici nu poate fi bun străjer. Cine n'are credință în Cel de sus și nu urmează voia Lui, nu poate avea credință și devotament și muncă pentru neamul și țara și Regele ei. Cine a tradat pe Dumnezeu, ușor ajunge la tot soiul de tradări.

De aceea, faptul că am cerut lui Dumnezeu sfîșirea de sus a steagului și ajutorul Celui Atotputernic pentru voi la lucrul ce veți face ca străjeri sub adămurirea lui, să vă slujească de vie aducere aminte, că azi v'ați luat angajamentul solemn în fața Cerului și a celor de față să fiți întâi buni creștini, buni ortodocși, ca astfel să puteți ajunge buni români și buni străjeri.

Cu credință în Dumnezeu și cu credință și muncă cătră țară și Rege — înainte! Spre aceasta Domnul să vă binecuvinteze! Amin.

Prof. Gh. Maior
profesor.

Organizați Reuniuni de femei

teze comunitatea sa religioasă. De aceea ea nu poate privilegia durabil anumite confesiuni. Ea trebuie să instaureze treptat o situație în care comunitățile religioase să fie avizate exclusiv la jertfa credincioșilor lor. E de sine înțeles însă că niciodată nu s'a gândit cineva să se compoarte cu ură față de confesiuni.

Noi vom avea deplină considerație pentru situația moștenită. Deaceia n'am anunțat că acum se vor retrage Bisericii ajutoarele dela stat, ci ne vom îngriji ca confesiunile privilegiate să evolueze spre comunități pur religioase. Forma în care se va realiza aceasta, depinde esențial și de atitudinea confesiunilor. Cu cât acestea inspiră mai multă încredere și siguranță, cu atât se va comporta și statul mai binevoitor față de ele.

La înlăturarea drepturilor de persoană juridică a Bisericilor nu ne-am gândit, mai ales fiindcă statul național-socialist nu are nici un interes să vadă mișunând un sectarism fără nici o randuială.

Nu e necesar să accentuez în mod special că așa ca până acum, nici de aci înainte nu mă gândesc să mă amestec în dogmele, cultul sau mărturisirile Bisericilor, nici nu vreau ca să fac partidul sau statul să se ocupe cu niscai experiențe cultice*.

Chiar din aceste declarații „diplomatice” se vede că situația Bisericii în Germania nu are perspective prea înfloritoare. Iar realitatea e cu mult mai nefavorabilă încă de acum pentru Biserică, decum se silește ministrul Kerll să o înfățișeze.

Dușmanii ortodoxiei

— Restălmăciri în ziarul „Farul Nou” —

Am remarcat, la timpul său, cuvântarea ținută, în 12 Decembrie 1937, la Cernăuți de înalt Prea Sfințitul mitropolit Visarion al Bucovinei, care a vorbit, frumos și temeinic, despre «întoarcerea acasă» a celorce la 1700 s'au rupt de biserica străbună.

Cuvântarea I. P. S. Sale, rostită la prima Adunare eparhială a nou înființatei Episcopii maramureșene, este remarcată și de ziarul romano-catolic, în limba românească, *Farul Nou* al familiei profesorului Frolo din București, — dar, firește, cu obișnuitele restălmăciri.

Farul, ca bun romano-catolic, nu poate admite să se spună, „că despărțirea în două a românilor s'a făcut la 1700. În anul acela — zice *Farul Nou* subliniind — toți românii din Transilvania s'au unit cu Roma”. După această genială descoperire, *Farul Nou* continuă astfel:

Despărțirea în două a românilor din Ardeal și țara ungurească, au făcut-o sârbii pravoslavnici și ungurii calvini când au readus la neunire o parte din românii ardeleni prin Sofronie și un oarecare Visarion... Acesta (?) este adevărul istoric.

Am reprodus acest pasaj, al *Farului Nou*, drept curiozitate despre felul cum din partea catolică se face istorie bisericească — pe socoteala adevărului.

Aceeaș întortochiare se vedește din afirmarea gratuită a organului frolist, când zice: «că românii uniți din Maramureș și de aiurea s'au întors ei acasă la Roma, de unde au venit».

Românii au venit, — după *Far*, dela Roma papilor, nu dela Roma lui Traian...

Nr. 1 - 1938

(2) 2—3

Anunț

Consiliul parohial al bisericii sfântului Nicolae din Brașov-Schei, în ședința dela 30 Decembrie 1937, a hotărât prelungirea termenului de concurs pentru înaintarea ofertelor din partea domnilor maestri-pictori, amatori de a executa pictura în biserica Sf. Nicolae, având a se executa mai întâi lucrările de arhitectură.

Brașov, în 3 Ianuarie 1938.

Președinte: Dr. N. Stinghe Secretar: Vasile Iordache

¹ În 12 Decembrie 1937.

Probleme-Recensii-Comentarii

La Hațeg (j. Hunedoara) în 12 Decembrie s'a ținut o impozantă adunare a „Oștii Domnului” la care au luat parte ostași din 26 de sate. Duminecă dimineața ostașii prezenți s'au mărturisit la duhovnici în biserica din Hațeg. La liturgia sobornică după împărtășirea celor spovediți a predicat părintele Aurel Străuț din Silvașul de sus — „despre cină” (Luca 14, 16 și urm.).

După masă la ceasurile 2 s'a făcut slujba chemării Duhului sfânt, după care a urmat programul serbării duhovnicești. Au vorbit: Lazăr Maier-Vâlcele, Iosif Mermezan-Simeria, Popa Petru-Sebeș Alba, Iosif Crișan-Valea Dâlji.

Au declamat poezii: Olga Vulcănescu-Vad și Maria Muntean-Botiz. Vorbirile și poeziile au fost încadrate în cântări duhovnicești. În tața sfântului altar toți vorbitorii s'au mărturisit credința că nu se vor despărți de maica biserică, convinși că numai în ea și prin ea se pot mântui.

Cuvântul P. C. protopop Ierônim Ciocan a fost plin de iubire și căldură. Intreagă asistența l-a sorbit cu sete.

P. C. Sa i-a asigurat pe „ostași” că sf. biserică le dă cel mai mare și de folos ajutor ca să se poată mântui. Preoții stau gata zi și noapte să le fie călăuze spre patria cerească.

Tot P. C. Sa le-a explicat statutele „Oștii” arătându-le că ele au pornit dela ostași, căci ei le-au făcut și le-au aplicat dela începutul Oștii, — ceea ce s'a scris pe hârtie nu e un program nou, care să le fie în contră, ci le este tuturor de folos.

Toți ostașii au rămas mulțumiți de cele auzite. Cu voia tuturor s'a fixat ca zi de praznic ostășesc în centrul protopopiatului, la Hațeg, ziua de 26 Octombrie a fiecărui an — Sf. Dumitru. Această zi va rămâne pe viitor ca ziua congresului Oștii Domnului din protopopiatul Hațeg. Preot Aurel Străuț

Pr. Sofron Vlad: Prologul Evangheliei a patra, Studiu critic-exegetic, 1937. Tip. „Universală”, Cluj, 206 p. Prețul?

Studiul de specialitate, datorit profesorului dela Seminarul pedagogic al universității din Cluj, preotului Sofron Vlad, se sprijinește pe o vastă bibliografie, privitoare în deosebi asupra cercetărilor Evangheliei lui Ioan, apărute în știința teologică germană și franceză.

Cartea «Prologul Evangheliei a patra» are două părți: în cea dintâi se înfățișează scopul și explicarea prologului, cu text comentat; partea a doua, mai întinsă, se ocupă cu: presupunse izvoare extra-biblice ale ideilor din prolog, și cu izvorul biblic al acestor idei.

Concluziile, ce rezultă din documentatul studiu al părintelui Vlad, sânt arătate în rezumatul dela sfârșit (pag. 194), unde se constată, între altele, și faptul că autorul Prologului, și deci și al Evangheliei, nu poate fi alt ucenic al Mântuitorului, decât Apostolul Ioan.

Studiul, limpede și îngrijit scris, se poate citi, ușor și cu plăcere, și de ne-specialiști.

Frânturi din „Merinde dela școală”. — Un om din vechea școală ardeleană, Dr. Giorgiu Popa, care a trăit și muncit între anii 1841 și 1897, se bucura de multă trecere în lumea românească în deosebi dela Arad și împrejurimi. Referent școlar eparhial în orașul de pe malul Murășului, a publicat ca iscusit pedagog cartea sa *Merinde dela școală*. Apărută în 1880, cartea de mult nu se mai găsește în librării. Pentru a o face totuși accesibilă cetitorilor de lucruri serioase, P. C. Ionom Stavrofor Dr. G. Ciuhandu, referent actual în acelaș post eparhial dela Arad, a avut bunul gând să aleagă și să tipărească din nou câteva frânturi mai de seamă din opera lui Dr.

Giorgiu (așa semna el) Popa și să le pună în mâna tineretului, la care se gândise și autorul lor.

Două broșuri am primit, până acum, din sănătoasa Merinde: *Fete de măritat*, conține vorbirea unei învățătoare către patru din fetele sale eleve, ajunse să fie fericite mirese; a doua broșură a „Frânturilor” reproduce următoarele părți: 1. Prelegerea ultimă; 2. Examine și certificate școlare; 3. Cuvântarea preotului la sfârșitul anului școlar. — Ieșite din Tip. Diecezană din Arad, se vând cu prețul de 3 și 5 Lei bucata.

L'Eglise Orthodoxe Roumaine de Paris, par Veniamin Pocitan. — Impr. statului, București, 1937. Pag. 75. Prețul?

Sfânt locaș de închinare, ortodox român, în capitala Franței, avem abea pe la mijlocul secolului al 19-lea.

Istoricul acestui așezământ, ridicat de binecredincioși români din vechea țară, este subiectul lucrării laboriosului vicar al Patriarhiei, Veniamin Pocitan, care în anii războiului, la 1914 și 1915, fusese detașat la Paris în calitate de superior al Bisericii ortodoxe române de acolo.

Rostul ce l-a avut și are această biserică, este tălmăcit în cartea franțuzească a păr. Veniamin, (la pag. 73 și 74) astfel:

E de ajuns să examinăm situația, de ieri și de azi, a bisericii ortodoxe române din Paris, pentru a înțelege gândul întemeitorilor ei. Menirea sa era a supraveghea educația religioasă a tineretului universitar român din acest mare oraș, — Parisul. Capela e, în adevăr, situată în cartierul latin, cartierul școalelor, aproape de Sorbona, de Colegiul de Franța, de Școala înaltelor studii și de toate școalele mari din capitala franceză. Capela a avut și continuă să aibă un rol important în educația tinerimii române care, departe de familie și de patrie, își urmează studiile la Paris. De aproape o sută de ani, ea întreține, în sufletul tinerilor studenți români, cultul fierbinte al religiei străbune. Dar înrăurirea ei se întinde și asupra comunității române din Franța. Familii românești, stabilite în Paris și în diferite orașe din provincie, se apropie cu dragoste de acest sfânt locaș, care constituie o vatră românească, unde arde neîncetat flacăra ortodoxiei române și a iubirii de moșie care luminează sufletele, încălzește inimile și întreține respectul tradiției. Astfel, rolul bisericii ortodoxe române din Paris își are însemnătatea sa deosebită atât religioasă, cât și națională. —

Frații noștri stabiliți în Franța, precum și cei ce se află în trecere prin capitala ei, vor întâmpina, în publicația Prea Sfințitului vicar Veniamin, prețioase date și informațiuni atât despre biserică noastră din orașul luminii, cât și despre relațiile franco-române mai vechi și mai recente.

Nr. 12383/1937

(1) 2—2

Prăvălii de închiriat

Consiliul arhiepiscopesc ort. rom. din Sibiu dă în chirie cu începere din 1 Mai 1938 patru localuri de prăvălie în casa din Sibiu, Strada Regina Maria Nr. 16, și două localuri de prăvălie în casa din Sibiu Piața Regele Ferdinand Nr. 17, toate pe termen de trei ani.

Cei ce doresc să ia în chirie vre-unul din aceste localuri de prăvălie, vor înainta oferte în scris până la 31 Ianuarie 1938 la Consiliul arhiepiscopesc ort. român în Sibiu, unde se pot lua zilnic informațiuni.

Consiliul arhiepiscopesc ortodox român

Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul
Telegraful Român

Jertfă ce nu se uită

S'au împlinit zilele acestea un an, de când pe câmpia Majadahondei spaniole, doi tineri daci și-au lăsat trupul sfânticat de schije pământului, ca sacrificiu suprem din partea unei generații care prețuiește viața ridicată numai pe această culme.

S'au născut pe pământul nostru scump și s'au reîntors eroic în el, după ce au preamărit cu viața și cugetul, ca nimeni alții, opera Celuice i-a creiat.

S'au scurs de atunci zile multe, Peste eroismul lor creștin și românesc, nu s'a putut așterne uitarea. Gestul lor alimentează mereu flacăra vie a credinței care i-a trecut în eternitatea divină. El se actualizează tot mai mult, mărindu-și perspectivele, ca astfel în haina purității lor sufletești, cât mai mulți, chiar toți, să se poată împărtăși din ceiaze Dumnezeu a dat, pentru mântuirea omului, prin însuși Fiul Său.

Moța și Marin, ofrande creștine curate ca apa isvorului atoteternăduitor, e printre ceace neamul acesta a adus mai deosebit în fața lui Dumnezeu.

Va fi această ofrandă un îndemn de transcendere emoțională, mai des, către Cel de sus? Cu siguranță că da.

Ei nu sunt morți. Trăiesc mai vii ca altă dată. Dela un capăt la celălalt al țării, sufletele se oțlesc sub focul spiritual care s'a înălțat.

E semn binevestitor: nici pe aici nu se va îngădui păgânului să tragă cu mitraliera în fața lui Hristos. Pr. B.

AVIZ

Luni în 24 Ianuarie a. c. e ziua de comemorare a Unirii Principatelor Române.

În istoria unirii ea este piatra de temelie a Statului întregit de azi.

Evocarea acestui act istoric săvârșit de marii patrioți din epoca renașterii naționale, e un prilej de înaltă grațitudine și de recunoștință pentru vredniciile înaintașilor noștri.

Prăznuirea acestei zile va cuprinde slujba doxologiei la toate sfintele altare și predică asupra actului săvârșit la 24 Ianuarie 1859.

Biserica și societățile ei religioase își vor da concursul la serbările oficiale aranjate în acea zi. Sibiu, 12 Ianuarie 1938.

Consiliul arhiepiscopesc

La meserii!

Direcțiunea Căminului de ucenici, de stat, „Marele Voevod Mihai de Alba-Iulia”, în Timișoara, caută de urgență pentru imediată plasare 40—50 băieți români, cu dela 3—8 clase de liceu, în direrite specialități de meserii, a căror rentabilitate este neîndoieală.

În acelaș timp face apel către toți părinții români ca, în vederea naționalizării industriei și meseriilor, să-și trimită copiii la ucenicie, deoarece numai pregătind din timp generații de meseriași și industriași români, se va putea realiza idealul de stăpânire integrală a neamului românesc.

E timpul să urmărim aceeaș conduită ca și minoritarii, cari trimit copiii lor la ucenicie chiar cu bacalaureat.

În vederea creșterii acestor generații de industriași și meseriași români, ministerul muncii, sănătății și ocrotirilor sociale a construit în Timișoara cel mai frumos cămin de ucenici, cu tot confortul necesar, ca să poată adăposti și da educație profesională și națională tinerelor vârstare care îmbrățișează cariere industriale.

Direcțiunea Căminului mai face apel către toți preoții și învățătorii, ca să-i dea un cât mai larg sprijin, îndrumând și îndemnând tinerii români către carierele practice.

Pentru orice informațiuni, atât autoritățile, cât și părinții sânt rugați a se adresa: Direcțiunii Căminului de ucenici „Marele Voevod Mihai de Alba-Iulia”, în Timișoara I, Bulevardul Regina Maria Nr. 13.

INFORMAȚIUNI

Data alegerii de episcop, al nou înființatei vladicii ortodoxe române a Maramureșului, s'a fixat pentru ziua de 24 Februarie 1938.

Repausul duminical. Ministrul muncii, dl prof. Gh. A. Cuza, a dat dispoziții categorice organelor în subordine din țara întreagă, să supravegheze aplicarea întocmai a hotărârilor legii repausului duminical. Măsura ministerială răspunde cererilor repetate ale bisericii noastre.

Act de mulțămire. Subsemnatul preot în comuna Nădăștia de sus, județul Hunedoara, în numele consiliului și adunării parohiale aduc calde mulțămiri dlui deputat de Hunedoara, Constantin Bursan, pentru părinteasca grijă ce o poartă bisericii noastre, înzestrându-l cu suma de 50.000 lei (Cincizecimii lei), care sumă formează primul fond pentru edificarea caselor parohiale. Tot Domnia sa, intervenind, am obținut 40.000 căzămizi pentru edificarea numitelor case. Parohienii, recunoscători, urează bunului creștin, Constantin Bursan, mulți ani. — Pr. Iosif Țint.

Icoana Mântuitorului. Sala de așteptare, din gara orașului Brăila, adăpostește o icoană a Mântuitorului Isus Hristos, cu o perdea de catifea și candelă. Icoana e așezată acolo în urma stăruinței dlui Mihai Oțet, șeful gării. Un preot, în trecere prin această gară, face observarea: Am băgat de seamă, că acea sfântă icoană, pe lângă faptul că e prilej de scurt popas duhovnicesc, ea impune celor din sală o ținută respectuoasă și este o piedecă pentru discuții necuviincioase și păgubitoare de suflet: ea ocrotește tot atât de bine un loc de popas, precum o troiță sfințește o răspântie de drumuri.

Apel. Prin aceasta fac apel și invitare dragilor mei colegi, să-mi comunice în scris pe adresa C. Criștiu, profesor la „Liceul comercial” de băieți Sibiu, cât mai neîntârziat, dacă doresc să mai avem o întrunire colegială aici la Sibiu după 40 de ani de serviciu? Aș crede că timpul cel mai potrivit ar fi pe Miercuri 2 Februarie 1938. Cu această ocazie a evenimentului însemnat din viața noastră de apostolat, cred de nimerit să facem un Te-Deum și un parastas în amintirea colegilor noștri repausați în catedrala mitropolitană, să ne fotografiem și apoi să ne întrunim la o masă comună. La toate aceste serbări va lua parte activă și iubitul nostru Roșca ca fost director, care numai singur mai viețuiește dintre foștii noștri profesori. După cunoștințele mele mai suntem 14 în viață. Veniți cu toții! Rog un răspuns sigur dela fieștecărele dintre voi. Zicându-vă la bună vedere vă salut. — Cu dragoste colegială Const. Criștiu, profesor.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 16 Ianuarie 1938, va predica părintele A. Nanu.

Dela Oficiul poștal din Sibiu. Constatându-se că o însemnată parte din corespondența, ce se depune la acest oficiu cu destinația București, nu poartă și indicațiunea numărului de sector, atragem atențiunea cetitorilor, ca la corespondența pentru București să se înscrie numărul sectorului, iar cei ce nu-l cunosc, pot obține aceste informațiuni dela oficiul poștal, ghișetul Nr. 6, — alt fel corespondența este expusă să se întârzie.

Nr. 206 - 1938 Ep.

(3) 1—1

Prăvălie de închiriat

În casa din Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 14 se închiriază un local de prăvălie pe termen de trei ani cu începere din 1 Mai 1938.

Reflecții vor înainta oferte în scris până la 31 Ianuarie 1938 la Consiliul arhiepiscopesc ortodox român în Sibiu, unde pot lua informațiuni.

Consiliul Arhiepiscopesc